

Beth O'Leary
SPOLUBYDLÍČÍ

motto román

Spolubydlící

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Beth O'Leary
Spolubydlící – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Beth O'Leary
SPOLUBYDLÍČÍ

Praha 2019

Přeložil Jakub Chodil

Samovi

ÚNOR

1

Tiffy

Zoufalství se musí uznat jedna věc: nutí vás mít mnohem otevřenější mysl.

Opravdu vidím v tomhle bytě spoustu kladných stránek. Mnohobarevná plíseň na stěnách kuchyně se oškrábe, alespoň na čas, než doroste. Špinavou matraci relativně levně nahradím. A rozhodně by se dalo argumentovat, že houby rostoucí za záchodovou mísou dodávají bytu svěží, venkovní pocit.

Gerty a Mo ale zoufalí nejsou, takže se nesnaží být pozitivní. Popsala bych jejich výrazy jako „zhrozené“.

„Tady nemůžeš žít.“

To je Gerty. Stojí tu s nohama v kozačkách u sebe a lokty má přitážené k tělu, jako kdyby se snažila na protest, že tu musí být, zaujímat co nejméně místa. Vlasy má stažené dozadu v pečlivě sepnutém drdolu, aby si mohla snadno nasadit advokátní paruku, co nosí k soudu. Její výraz by byl k smíchu, kdyby tady nešlo o můj život.

„Musí být něco jiného, co si můžeš dovolit, Tiff,“ znepokojeně řekne Mo, vykukující od skříně s bojlerem. Vypadá zpuštěnější než obvykle, pavučina visící mu z vousů tomu nepomáhá. „Tohle je ještě horší než to, kde jsme byli včera.“

Rozhlédnu se po realitním agentovi; naštěstí je daleko mimo doslech, kouří na „balkoně“ (propadající se střeše sousedovic garáže, která rozhodně nebyla navržena, aby se po ní chodilo).

„Do žádné další podobné díry mě nedotáhnete,“ prohlašu-

je Gerty a mrkne se na hodinky. Je osm ráno – v devět potřebuje být na Korunním soudu v Southwarku. „Musí existovat nějaká alternativa.“

„Přece se *musí* vejít k nám?“ navrhuje Mo od soboty už asi popáté.

„Vážně, mohl bys s tím přestat?“ oboří se na něj Gerty. „To není dlouhodobé řešení. A musela by spát vestoje, aby se někam vešla.“ Vyčerpaně na mě pohlédne. „Nemůžeš se udělat menší? Mohli bychom tě strčit pod jídelní stůl, kdybys měla pod sto sedmdesát pět.“

Nasazuju omluvný výraz, ale dala bych přednost tomu zůstat tady než na podlaze v průvém, nechutně drahém bytě, do kterého společně Gerty a Mo minulý měsíc zainvestovali. Nikdy předtím spolu nežili, ani když chodili na univerzitu. Mám strach, že to způsobí rozpad jejich přátelství. Mo je nepořádný, zapomnětlivý a má podivnou vlastnost zaujímat enormní prostor i přesto, že je relativně malý. Na druhou stranu Gerty žila poslední tři roky v nepřírozeně čistém bytě, tak perfektním, že působil jako vygenerovaný na počítači. Nejsem si jistá, jak tyhle dva životní styly půjdou dohromady, aniž by západní Londýn implodoval.

Hlavním problémem ale je, že když už budu spát u někoho na podlaze, můžu se zrovna tak dobře vrátit bydlet k Justinovi. A ve čtvrtek v jedenáct večer jsem se oficiálně rozhodla, že už nesmím mít tuhle možnost k dispozici. Musím ho opustit, musím se usadit někde jinde, abych se nemohla vrátit.

Mo si mne čelo a svalí se na žalostně vyhlížející koženou pohovku. „Tiff, mohl bych ti půjčit...“

„Nechci od tebe žádné peníze,“ vyhrknu ostřeji, než jsem zamýšlela. „Hele, *vážně* to potřebuju tenhle týden vyřešit. Buď vezmu tohle, nebo mi zbývá spolubydlení.“

„Myslíš sdílení postele,“ ozývá se Gerty. „Můžu se zeptat, proč to musí být *ted*? Ne že bych nebyla nadšená. Jenom že

co si pamatuju naposledy, dřepěla jsi v tamtom bytě a čekala, kdy se zase uráčí ukázat ten-jehož-jméno-se-nesmí-vyslovit.“

Překvapeně sebou trhnu. Ne kvůli přístupu – Mo a Gerty nikdy Justina v lásce neměli a vím, že nesnáší, že u něj pořád bydlím, i přesto, že tam skoro nikdy není. Je jen neobvyklé slyšet Gerty mluvit o něm tak zpříma. Poté co poslední večere nás čtyř na usmířenou skončila divokou hádkou, přestala jsem se snažit o to, aby všichni se všemi vycházeli, a prostě jsem se o něm přestala Gerty a Moovi zmiňovat. Zvyk je železná košile – i po rozchodu jsme se tomu tématu vyhýbali.

„A proč to musí být *tak* laciné?“ pokračuje Gerty, ignorujíc varovný pohled Moa. „Já vím, že v práci dostáváš almužnu, ale no tak, Tiffany, čtyři stovky měsíčně jsou v Londýně nemožné. Rozmyslela sis to pořádně? Doopravdy?“

Polykám. Cítím, jak si mě Mo pozorně prohlíží. To je ten problém, když máte za kamaráda terapeuta: Mo je v podstatě osvědčený čtenář myšlenek a nezdá se, že svou superschopnost kdy vypíná. „Tiff?“ řekne zlehka.

Ach, krucinál, budu jim to muset prostě ukázat. Nedá se nic dělat. Rychle a všechno najednou, to bude nejlepší – jako strhnout si náplast, skočit do studené vody nebo příznat mámě, že jsem rozbila něco pěkného ve skřínce v obýváku.

Vytáhnu mobil a najdu na něm zprávu z Facebooku.

Tiffany,

vážně mě zklamalo, jak ses včera večer zachovala. Ztraceně jsi to přehmala. Je to můj byt, Tiffany – můžu si do něj přijít, kdykoli a s kýmkoli se mi zachce.

Myslel bych si, že mi projevíš větší vděk za to, že ti tu dovoluju zůstat. Vím, že pro tebe byl náš rozchod těžký – vím, že nejsi připravená odejít. Ale jestli si myslíš, že to znamená, že si začneš „diktovat pravidla“, tak je čas, abys mi

dala nájem za poslední tři měsíce. A budeš mi odteď muset platit pravidelně. Patricia říká, že mě využíváš, když si u mě žiješ v podstatě zadarmo, a i když jsem se tě vždycky před ní zastával, po včerejším vystoupení mám pocit, že má možná pravdu.

Justin xx

Žaludek se mi stahuje, když si znova čtu tu větu, *využíváš mě*, protože to jsem nikdy nechtěla. Jenom jsem nechápala, že když mě opustil, myslel to tentokrát vážně.

Mo to dočítá jako první. „Stavil se doma ve čtvrtek? S Patricíí?“

Uhýbám mu pohledem. „Něco na tom je. Je od něj vážně laskavé, že mě tam nechal tak dlouho zůstat.“

„Zvláštní,“ ušklíbá se Gerty temně, „vždycky jsem měla dojem, že se mu líbí tě tam držet.“

Z jejích úst to zní divně, ale docela tomu rozumím. Když jsem stále u Justina doma, není tomu doopravdy konec. Chci říct, vždycky předtím se ke mně nakonec vrátil. Ale... pak jsem se ve čtvrtek setkala s Patricíí. Extrémně atraktivní, vlastně velice milou ženou z masa a kostí, kvůli které mi Justin dal kopačky. Nikdy předtím v tom nebyla jiná žena.

Mo se natáhne po mé ruce; Gerty bere tu druhou. Tak spolu stojíme, ignorujeme realitního agenta kouřícího za oknem a já si dovoluju chvíličku plakat, vypouštím z každého oka jedinou velkou slzu.

„No, každopádně,“ usmívám se a vyprostím ruce, abych si otřela tváře, „musím se vystěhovat. Okamžitě. I kdybych chtěla zůstat a riskovat, že si přivede zpátky Patricii, nemůžu si dovolit platit nájem, už takhle Justinovi dlužím spoustu peněz a vážně si nechci od nikoho půjčovat, mám plné zuby toho neplatit si za vlastní věci, abych byla upřímná, takže... ano. Buď tohle, nebo spolubydlení.“

Mo s Gerty si vymění pohledy. Gerty s výrazem bolestné rezignace zavře oči.

„No, je jasné, že tady žít nemůžeš.“ Otevře je a natáhne ke mně ruku. „Ukaž mi ještě jednou ten inzerát.“

Otevřu na mobilu přes Justinovu zprávu reklamu z Gumtree a podám jí ho.

Dvoulůžková ložnice v prosluněném jednopokojovém bytě ve Stockwellu, nájem 350 £ za měsíc včetně poplatků. Dostupný okamžitě, minimálně na šest měsíců.

Byt (a pokoj/postel) bude sdílený s ošetřovatelem paliativní péče, 27 let, pracujícím po nocích a trávícím víkendy jinde. V bytě pouze od 9 ráno do 6 večer v pondělí–pátek. Po zbytek času k dispozici! Perfektní pro někoho s prací od 9 do 5.

Pro prohlídku – kontakt L. Twomey, details níže.

„To není jen sdílení bytu, Tiff, to je sdílení postele. Sdílet postel je *divný*,“ strachuje se Mo.

„L. Twomey bude asi muž, co? To ti nevádí?“ ptá se Gerty.

Na tohle jsem připravená. „Na tom nesejde,“ prohlásím klidně. „Nikdy bychom přece nebyli v posteli ve stejnou dobu – dokonce ani v bytě.“

Je to nepříjemně podobné argumentům, kterými jsem si ospravedlňovala bydlení u Justina, ale to je fuk.

„Spala bys s ním, Tiffany!“ zvýší hlas Gerty. „Každý ví, že první pravidlo sdíleného bydlení je ‚nespi se svým spolu-bydlícím.‘“

„Nemyslím si, že se do toho počítá i tenhle případ,“ odpovím suše. „Víš, Gerty, občas když lidé řeknou ‚spát spolu‘, ve skutečnosti tím myslí –“

Gerty na mě dlouze našťavaně hledí. „Ano, děkuji ti, Tiffany.“

Mo se okamžitě přestane hihňat, když Gerty obrátí svůj pohled na něj. „Řekl bych, že první pravidlo sdíleného bydlení je ujistit se, že spolu budete vycházet, než se k sobě nastěhujete,“ řekne a vychytrale odklání ten pohled od sebe zpátky ke mně. „*Především* za těchto okolností.“

„Samozřejmě že se s tímhle L. Twomeym napřed setkám. Pokud si nepadneme do oka, nevezmu to.“

Po chvíli Mo kývne hlavou a zmáčkne mi rameno. Všichni se odmlčíme tím způsobem, jak to lidé dělají, když dohovří o něčem obtížném – jsou napůl vděční, že to mají za sebou, napůl se jim uleví, že to celé zvládli.

„Fajn,“ povídá Gerty. „Fajn. Dále, co musíš. Určitě pořád lepší než žít v takovém chlívě.“ Vyráží spěšně z bytu, jen na poslední chvíli se otočí na realitního agenta, vstupujícího zpátky dovnitř z balkonu. „A vy,“ vmete mu do obličeje, „jste vředem na tváři lidstva.“

Agent jen zamrká, když Gerty práskne předními dveřmi. Následuje dlouhé, trapné ticho.

Hasí svou cigaretu. „Takže máte zájem?“ ptá se mě.

Do práce dorazím s předstihem, padnu do křesla. Můj stůl je v tuhle chvíli to nejpodobnější domovu, co mám. Je to útočiště napůl dokončených předmětů, věcí, které se ukázaly být příliš těžké, než abych je vláčela autobusem, a květin v květináčích rozmístěných takovým způsobem, že vidím blížící se lidi ještě předtím, než oni poznají, zda sedím za stolem. Má rostlinná zástěna je řadovými pracovníky široce uznávána jako inspirativní úspěch interiérového designu. (Vlastně jde jen o to vybrat rostliny stejné barvy, jako máte vlasy – v mém případě rudé –, a skrčit se/utéct, když zaznamenáte kohokoli, kdo se k vám přibližuje s očividným záměrem.)

Mou první položkou dnešního harmonogramu je setkat se s Katherin, jednou z mých oblíbených autorek. Katherin píše

knihy o háčkování a pletení. Má velmi omezené množství čtenářů, ale o tom nakladatelství Butterfingers Press je – milujeme omezené množství čtenářů. Zaměřujeme se na knihy o domácích řemeslech a „udělej-si-sám“. Batikované povlečení, navrhování vlastních šatů, háčkování stínidel na lampu, výroba veškerého nábytku z žebříků... A tak podobně.

Ráda tady pracuju. Jen tak se dá vysvětlit, že jsem pomocnou redaktorkou už tři a půl roku, vydělávám méně, než je životní minimum v Londýně, a přitom jsem se nepokusila svou situaci zlepšit, třeba, já nevím, tím, že bych si našla práci v nakladatelství, které skutečně vydělává. Gerty mi ráda opakuje, že mi chybí ambice, ale v tom to opravdu není. Prostě mě to jen baví. Když jsem byla malá, celé dny jsem strávila čtením nebo upravováním svých hraček, aby mi vyhovovaly lépe: barvila jsem barbínám vlasy, tunila si žlutý nákladaček na hraní. A teď se čtením a ručními pracemi žívím.

No, žívím je asi silné slovo. Ale mám z toho nějaké peníze. Tak akorát na to, abych mohla platit daně.

„Povídám ti, Tiffy, z háčkování budou nové omalovánky pro dospělé,“ povídá mi Katherin, sotva se usadí v naší nejlepší zasedačce a probírá se mnou plány pro její novou knihu. Prohlížím si prst, kterým na mě ukazuje. Na každé ruce má tak padesát prstenů, ale ještě jsem nevydumala, zda jsou některé z nich snubáky, nebo ne (mám pocit, že pokud ano, Katherin bude mít víc než jeden).

Katherin je excentrická, ale přijatelným způsobem: nosí blondatý cop, je stále opálená a má nespočet historek o tom, jak se v šedesátých letech vloupávala na různá místa a čurala na věci. Bývala opravdová rebelka. Do dnešního dne odmítá nosit podprsenku, přestože jsou v současnosti docela pohodlné a ženy přestaly z větší části bojovat s mužským útlakem, protože to Beyoncé dělá za nás.

„To by bylo super,“ řeknu. „Možná bychom mohli přidat

podtitul obsahující slovo ‚oduševnělé‘. *Je to docela oduševnělé, ne? Nebo rozmarné?*“

Katherin se směje, zaklání přitom hlavu. „Ach, Tiffany. Tvoje práce je taková blbost.“ Láskyplně mě poplácá po ruce a natahuje se pro kabelku. „Až uvidíš toho Martina,“ povídá, „řekni mu, že udělám to vystoupení na lodi jen tehdy, když dostanu k dispozici skvostnou mladou pomocnici.“

Úpím. Víím, kam tím směřuje. Katherin mě ráda vláčí na podobné akce – na každou lekci potřebuje živý model, aby ukázala, jak měřit míry za pochodu, když navrhuje oděv, a já jednou udělala tu osudnou chybu a nabídla se, že jí vypočítám, když nikoho jiného nemohla sehnat. Teď jsem pro ni jediná volba. Oddělení pro styk s veřejností se tak zoufale snaží Katherin dostat na tyhle události, že mě začalo prosit taky.

„Tohle je už moc, Katherin. Nepůjdu s tebou na žádnou loď.“

„Ale je to zdarma! Za tohle lidi platí tisíce, Tiffany!“

„Ty na to chceš jen kvůli plavbě okolo Wightu,“ připomenu jí. Martin mě už uvědomil. „A je to o víkendu. O víkendech nedělám.“

„Tohle není práce,“ trvá na svém Katherin, sbírá si své zápisky a zcela bez systému je hází do kabelky. „Je to hezký sobotní výlet lodí s kamarádkou.“ Zarazí se. „Se mnou,“ ujasňuje to. „Jsme kamarádky, ne?“

„Jsem tvoje redaktorka!“ vyhrknu a popostrkuju ji ven z místnosti.

„Rozmysli si to, Tiffany!“ volá přes rameno vesele. Zachytí koutkem oka Martina, který už míří od kopírek přímo k ní. „Nejdu do toho bez ní, Martine, chlapče! Musíš si s ní promluvit!“

A je pryč, ušmudlané skleněné dveře naší kanceláře se za ní zavírají.

Martin se ke mně otočí. „Pěkné boty,“ svítí na mě zuby. Otřesu se. Nesnáším Martina z PR. Na schůzích říká věci jako „vlítnem na to“ a luská prsty na Ruby, která dělá vedoucí reklamy, ale již Martin zřejmě považuje za svou osobní asistentku. Je mu jen dvacet tři, ale rozhodl se, že mu v kariéře pomůže, když se bude dělat starší, takže vždycky nasazuje tenhle příšerně přehnaně veselý tón a pokouší se s naším ředitelem bavit o golfu.

Boty ale *mám* úžasné, to má pravdu. Jsou to fialové marten-sky pomalované malými bílými liliemi. Dělal jsem na nich celou sobotu. Hodně jsem se k řemeslům a úpravám vrátila potom, co mě Justin nechal. „Díky, Martine,“ odpovím mu a snažím se uchýlit zpátky do bezpečí ke svému stolu.

„Leela se zmínila, že hledáš nějaké místo k bydlení,“ řekne mi Martin.

Váhám. Nevím jistě, kam tím míří. Mám dojem, že líbit se mi to nebude.

„Já s Hanou“ – žena z reklamního, které nad mým módním stylem vždycky ohrnuje nos – „máme volný pokoj. Možná jsi to viděla na Facebooku, ale napadlo mě, že bych to třeba mohl zmínit, chápeš, ‚face to face‘. Je to jen postel pro jednoho, ale, no, to pro tebe asi nebude v současnosti problém. A protože jsme přátelé, s Hanou jsme se rozhodli, že bychom ti ho mohli nabídnout za pět stovek na měsíc plus poplatky.“

„To je tak milé!“ řeknu přehnaně nadšeně. „Ale víš, *zrovna* teď jsem něco našla.“ No, tak nějak. Skoro. Ach můj bože, pokud mě L. Twomey nevezme, znamená to, že budu muset bydlet s Martinem a Hanou? Už takhle s nimi trávím každý den v práci a upřímně, to mi bohatě stačí. Nevím, zda mé (už nyní chatrné) odhodlání odstěhovat se od Justina ustojí představu, jak ze mě Martin loudí nájemné a Hana mě vidí každé ráno v mém od kaše upatlaném pyžamu s obrázky z *Času na dobrodružství*.

„Aha. Jasně, no. Tak teda budeme muset sehnat někoho jiného.“ Martin se mazaně šklebí. Vycítil vinu. „Mohla bys mi to vynahradiť tím, že půjdeš s Katherin na tu –“

„Ne.“

Vyčerpaně si povzdechne. „Bože, Tiffy. Je to plavba zadarmo! Nebýváš na plavbách v jednom kuse?“

Bývala jsem v jednom kuse na plavbách, když mě na ně můj skvělý a nyní bývalý přítel bral. Plavili jsme se od jednoho karibského ostrova k druhému, opájení sluncem a romantikou. Procházeli jsme evropská města a pak se vraceli zpátky na loď a měli neuvěřitelný sex v naší mrňavé kajutě. Nacpávali jsme se k prasknutí v bufetech „sněž, co můžeš“ a pak lehávali na palubě, pozorovali racky kroužící nám nad hlavami a lenivě si povídali o našich budoucích dětech.

„Teď už ne,“ řeknu mu a vytáhnu mobil. „Pokud mě omluvíš, musím si zavolat.“

Leon

Když doktorka Patelová předepíše léky pro Holly (malou dívku s leukémií), zazvoní telefon. Špatný načasování. Moc špatný načasování. Doktorku Patelovou vyrušení netěší, dává to jasně najevo. Asi zapomněla, že jsem taky coby noční ošetřovatel měl jít domů v osm ráno, a přitom se tu stále potýkám s nemocnými lidmi a našťvanými lékaři, jako je doktorka Patelová.

Okamžitě zavěšuju. Jak jinak. Zapamatuju si, že si musím poslechnout vzkazy a změnit si vyzvánění na něco míň trapnýho (tohle se jmenuje „Jive“ a na nemocnici je poněkud rozjuchaný. Ne že by veselí nemělo i na takovém místě co dělat, jen se ne *vždy* hodí).

Holly: Proč jsi to nezvedl? Není to neslušné? Co když to byla tvoje přítelkyně s krátkými vlasy?

Doktorka Patelová: Neslušné je nechat si zapnuté vyzvánění během směny. Jsem ale překvapená, že se mu někdo pokoušel dovolat v tuhle hodinu.

Pohlíží na mě, napůl podrážděně, napůl pobaveně.

Doktorka Patelová: Možná sis všimla, že Leon není zvlášť upovídáný, Holly.

Důvěrně se k ní nakloní.

Doktorka Patelová: Jeden z asistentů má teorii. Říká, že Leon má omezený počet slov, co může během směny použít, a v tuhle hodinu už je úplně všechny vypotřeboval.

Neunavuju se reakcí.

Když je řeč o přítelkyni s krátkými vlasy: Kay jsem zatím o té věci s pokojem neřekl. Nebyl čas. Také se tak vyhýbám nevyhnutelnému konfliktu. Ale vážně jí musím později ráno zavolat.

Dnešek byl fajn. Panu Priorovi polevily bolesti natolik, že mi začal vyprávět o muži, do kterého se zamiloval v zákopech: tmavovlasém svůdníkovi jménem Johnny White, s ostrě řezanou čelistí hollywoodské hvězdy a jiskrou v oku. Prožili spolu jedno nabitě romantické válkou zasažené léto, pak byli rozděleni. Johnnyho Whitea odvezli do nemocnice s posttraumatickým stresem. Nikdy se už neviděli. Pan Prior se mohl dostat do velkých problémů (homosexualita nebyla v armádě přípustná).

Byl jsem unavený, účinky kafe vyprchaly, ale zůstal jsem u něj i po výměně směny. Nikdy nemá návštěvy a rád si povídá, když může. Nedokázal jsem vyklouznout bez šály (od pana Priora už čtrnáctá). Nemůžu ho odmítat donekonečna a pan Prior plete tak rychle, až se divím, proč se lidi vůbec unavovali s průmyslovou revolucí. Je určitě výkonnější než stroje.

Po znovu ohřáté a možná prošlé kuřecí číně, kterou spořádám před *Masterchefem* z minulého týdne, poslouchám hlasovou zprávu.

Zpráva: Ahoj, je tohle L. Twomey? Ach, kruci, nemůžete odpovědět – tohle dělám u hlasových vzkazů pokaždé. Dobře, prostě budu pokračovat a předpokládat, že jste L. Twomey. Jmenuju se Tiffany Mooreová a volám kvůli tomu inzerátu na Gumtree na volný pokoj. Takhle, moji přátelé si myslí, že je to divné, abychom sdíleli postel, i když bychom v ní byli v jinou dobu, ale mně to nevadí, pokud to nevadí vám, a upřímně udělám prakticky cokoli za byt v centru Londýna, do kterého se můžu za tuhle cenu okamžitě nastěhovat.

[Pauza] Ach, bože, ne cokoli. *Spousty věcí* bych nikdy neudělala. Nejsem taková, že bych... Ne, Martine, *ted'* ne, nevidíš, že telefonuju?

Kdo je Martin? Děčko? Zamýšlí mi tahle ukecaná žena s essexským přízvukem zavléct do bytu dítě?

Zpráva pokračuje: Omlouvám se, to byl můj kolega, chce, abych šla na plavbu se starší paní vyprávět důchodcům o háčkování.

Takové vysvětlení jsem nečekal. Rozhodně je lepší, ale vyvolává dost otázek.

Zpráva pokračuje: Podívejte, zavoláte mi nebo napíšete, pokud máte ten pokoj stále k dispozici? Jsem velice pořádná, nebudu překážet a mám stále ve zvyku vařit večere pro dva, takže pokud máte rád domácí jídlo, můžu vám nechávat zbytky.

Odříkává mi své číslo. Akorát včas si uvědomím, že bych si ho měl zapsat.

Ta žena je rozhodně otravná. A je to žena, což může vadit Kay. Ale ozvali se mi jen dva jiní lidé: jeden se ptal, jestli mi vadí ježci (odpověď: vůbec, ale nesmí žít u mě v bytě), a ten druhý byl stoprocentně drogový dealer (netipuju – během telefonátu mi nabídl drogy). Potřebuju 350 liber měsíčně navíc, pokud hodlám dál platit Salovi bez Kayiny pomoci. Tohle je jediná možnost. K tomu tu otravnou ženu nikdy neuvidím. Budu doma jen v době, kdy ona bude pryč.

Píšu jí zprávu.

Ahoj, Tiffy. Díky za zprávu. Rád se s tebou setkám a domluvíme detaily ohledně ubytování. Co říkáš na sobotráno? Zdravím, Leon Twomey.

Milá, normální esemeska. Odolám všem nutkáním vyptat se na Martinův plán s plavbou, i když jsem zvědavý.

Skoro okamžitě odpovídá.

Ahoj! To zní super. Takže v deset ráno přímo v bytě? X

Dejme to na devátou, jinak usnu! Takže na viděnou. Adresa je v inzerátu. S pozdravem, Leon.

Tak. Hotovo. Snadný: 350 liber měsíčně prakticky zajištěno. Teď to vysvětlit Kay.

Tiffany

No, přirozeně jsem zvědavá a googlím si ho. Leon Twomey je docela neobvyklé jméno, takže ho na Facebooku najdu i bez použití úchylných stalkerských technik, které si vyhrazuju pro nové spisovatele, jež se pokouším přebrat jiným nakladatelstvím.

Ulevuje se mi, když vidím, že vůbec není můj typ. To všechno rozhodně usnadní – kdyby se třeba Justin kdy potkal s Leonem, nemyslím si, že by ho vnímal jako hrozbu. Má světle hnědou pleť a husté, kudrnaté vlasy, dost dlouhé na to, aby si je zastrčil za uši, a je na můj vkus příliš vyčouhlý. Samá ruka, samá noha, znáte ten typ. Vypadá ale jako milý kluk – na každé fotce má takový sladký poloúsměv, kdy zvedá jen jeden koutek úst, který vůbec nepůsobí úchylně nebo vražedně, i když je pravda, že když se podíváte na něčí fotku s takovou myšlenkou, každý najednou vypadá jako krvežíznivý sériový zabiják, takže se ji pokouším dostat z hlavy. Vypadá přátelsky a přívětivě. To je dobře.

Nicméně teď bez stínu pochyby vím, že je to muž.

Jsem vážně ochotná sdílet postel s mužem? Dokonce i sdílet postel s Justinem nebylo vždycky zrovna příjemné, a to jsme spolu chodili. Jeho strana matrace se uprostřed propadala a ne vždycky se po návratu domů z fitka před spaním osprchoval, takže jeho půlka příkrývky... trošku smrděla potem. Vždycky jsem si dávala extra pozor, aby byla pokaždé stejnou stranou nahoru, abych nedostala tu zpocenou část.

Ale i tak. 350 liber měsíčně. A nikdy vlastně *nebude* doma.

„Tiffany!“

Zvedám prudce hlavu. Ksakru, to je Rachel, a já vím přesně, co chce. Chce rukopis téhle zatracené knihy o pečení dortů, kterou celý den ignoruju.

„Nepokoušej se vytrazit do kuchyně nebo předstírat, že jsi na telefonu,“ říká mi přes mou hradbu rostlin. To je ten problém s tím, když máte v práci přátele: v opilosti jim prozradíte své triky, když společně vyrazíte na jedno, a najednou jste bezbranná.

„Máš nový účes!“ zvolám. Je to zoufalý pokus změnit téma hovoru, ale opravdu *má* dneska mimořádně pěkné vlasy. Jako obvykle má copy, ale tentokrát má mezi drobné pramínky zapleteny jasně tyrkysové stužky, připomíná to vázání korzetu. „Jak jsi tohle udělala?“

„Nesnaž se mě rozptýlit tématem mé budoucí doktorské práce, Tiffany Mooreová,“ povídá Rachel a poklepává perfektně nalakovanými nehty. „Kdy mi dáš ten rukopis?“

„Potřebuju jen... o *trošku* víc času...“ Pokládám ruku na papíry před sebou, aby neviděla čísla stránek. Jsou v řádu jednotek.

Přimhouří oči. „Čtvrtek?“

Nadšeně kývu hlavou. Jo, proč ne? Tedy jistě, v tuto chvíli je to zcela nemožné splnit, ale „v pátek“ bude znít ve čtvrtek mnohem lépe, takže to nechám na později.

„A zajdeš se mnou zítra večer na skleničku?“

Zarazím se. Chtěla jsem být hodná a neutratit přes týden *žádné* peníze, když mám takové dluhy, ale večery s Rachel vždycky stojí za to a upřímně se potřebuju trochu pobavit. Navíc ve čtvrtek nebude schopná se se mnou hádat o tomhle rukopisu, pokud bude po opici.

„Platí.“

Opilý chlap č. 1 je expresivní typ. Ten druh pijáka, co rád zeširoka rozhazuje rukama nehledě na to, co má po stranách (zatím se mu do rány připletla veliká umělá palma, ták s panáky sambucy a jedna relativně slavná ukrajinská modelka). Každý pohyb je přehnaný, dokonce i obyčejná chůze – chápete, levou vykročit, pravou natáhnout, opakovat. Opilý chlap č. 1 v pohybu vypadá, jako kdyby tančil polku.

Opilý chlap č. 2 je lstivý. Když vás poslouchá, udržuje velice klidný výraz, jako kdyby chybějící mimika měla ukázat, jak střízlivý je. Občas přikývne, docela přesvědčivě, ale nemrká dost často. Jeho pokusy zírat vám na prsa nejsou zdaleka tak nenápadné, jak si myslí, že jsou.

Zajímalo by mě, co si o mně a Rachel myslí. Zamířili přímo k nám, ale to není jednoznačně dobrá věc. Když jsem ještě byla s Justinem a vyšla si s Rachel do klubu, vždycky mi připomínal, že spousta mužů vidí „podivínskou holku“ a myslí si, že bude „zoufalá a snadná“. Jako obvykle měl pravdu. Docela by mě zajímalo, jestli je snazší se s někým vyspat jako podivínská holka, nebo jako ten typ energické roztleskávačky: je lehké vás oslovit a nikdo nepředpokládá, že už máte přítele. Což si zpětně uvědomuju, že byl asi jeden z důvodů, proč Justin nikdy nebyl příznivcem mých tahů s Rachel.

„Takže, jako, knihy o tom, jak se pečou dorty?“ ptá se Opilý chlap č. 2, prokazující tím svou schopnost naslouchat a zmiňovanou střízlivost. (Vážně. Jaký to má smysl pít panáky sambucy, když prostě hodláte předstírat, že jste celou noc nic neměli?)

„Jo!“ souhlasí Rachel. „Nebo jak stloukat poličky nebo šít šaty nebo... nebo... co *ty* rád děláš?“

Je dost nalitá na to, aby jí Opilý chlap č. 2 připadal atraktivní, ale mám podezření, že se ho jen snaží dostatečně dlouho zabavit, abych měla prostor skočit po Opilém chlapovi č. 1. Z těch dvou je Opilý chlap č. 1 jednoznačně vhodnější – pro

začátek, je dost vysoký. To je první obtíž. Měřím 183 centimetrů. Ne že by mi vadilo chodit s menšími muži, ale často vadí jim, že jsem o tři čtyři čísla vyšší než oni. To mi vyhovuje – nemám zájem o ty, kteří těmhle věcem přikládají váhu. Je to užitečný filtr.

„Co já rád dělám?“ opakuje Opilý chlap č. 2. „Rád tancuju s krásnými ženami v barech se špatnými názvy a předraženými drinky.“ Najednou se zazubí, což je vlastně docela přitažlivé, i když je to nemotornější a línější, než nejspíš zamýšlel.

Vidím, že Rachel si myslí to samé. Vypočítavě se po mně dívá – takže není zase tak opilá – a já vidím, že odhaduje situaci mezi mnou a Opilým chlapem č. 1.

Také si ho prohlížím a dělám si vlastní odhad. Je vysoký, má hezky široká ramena a vlasy, které mu šedivějí na spáncích, což vlastně vypadá docela sexy. Je mu nejspíš tak kolem třiceti pěti – kdybyste trochu přimhouřili oči nebo ztlumili světla, vypadal by docela dost jako Clooney v devadesátých letech.

Líbí se mi? Pokud ano, mohla bych se s ním vyspat. To můžete, když jste single.

Zvláštní.

Od Justina jsem neuvažovala, že bych se s někým vyspala. Když jste single a s nikým nespíte, máte tolik volného času – neušetříte ho jen na samotném aktu, ale i tím, že si nemusíte holit nohy, kupovat hezké prádelko, uvažovat, zda si nechávají všechny ostatní ženy dělat voskovou depilaci apod. Je to obrovská výhoda. Samozřejmě tu je děsivá absence jednoho z nejdůležitějších aspektů vašeho dospělého života, ale stihnete tolik práce navíc.

Jistěže vím, že jsme se rozešli už před třemi měsíci. Víím, že teoreticky můžu mít sex s jinými lidmi. Ale... nemůžu si pomoci. Pořád přemítám o tom, co by na to řekl Justin. Jak by ho to naštvalo. Technicky to mám sice dovoleno, ale ne... rozumíte. *Skutečně* dovoleno. Ne v mojí hlavě, ještě ne.

Rachel to chápe. „Promiň, kámo,“ řekne a poplácá Opilého chlapa č. 2 po paži. „Já ráda tancuju se svou kamarádkou.“ Škrábe mu na ubrousek své číslo – bůhví, odkud vzala to pero, ta žena je kouzelnice – a pak mě drží za ruku a táhne mě do středu tanečního parketu, kde mě zasáhne hudba z obou stran, cítím, jak se mi chvějí ušní bubínky.

„Jaký druh opilosti máš?“ vyptává se Rachel, zatímco se vedle sebe neslušně vlníme do rytmu klasiky od Destiny's Child.

„Jsem trochu... *zamyslená*,“ křičím na ni. „Příliš analytická, než abych se vyspala s tím milým pánem.“

Natáhne se pro pití z tácu jedné z těch slečen s panáky, co obcházejí kolem a žádají po vás absurdní částky, a vrazí jí pár bankovek.

„Takže ne dost opilá,“ krčí rameny a podává mi pití. „Možná jsi redaktorka, ale žádná opilá holka by nikdy neutrousila slovo ‚analytická‘.“

„Pomocná redaktorka,“ připomenu jí a kopnu pití do sebe. Jäger bomba. Je zvláštní, jak něco ze své podstaty tak odporného, co vám zůstane v puse až do dalšího dne a bude vám zvedat žaludek, chutná na tanečním parketu tak lahodně.

Rachel mě nalívá drinky celý večer a flirtuje s každým chlápkem v dohledu, zatímco jejich atraktivnější kamarády posílá mým směrem. Jsem pořádně v náladě, ať si říká cokoli, takže za tím nic nevidím – prostě je to báječná kamarádka. Noc mi ubíhá ve víru tanečnicků a pestrobarevných nápojů.

Teprve když dorazí Mo s Gerty, začnu se divit, o čem tenhle večer vlastně má být.

Mo vypadá jako někdo, koho povolali na poslední chvíli. Vousy má neupravené, skoro jako kdyby si je přeležel ve spánku, a na sobě má vytahané triko, které si myslím pamatuju ještě z vysoké – i když teď už mu není tak volné. Gerty vypadá aristokraticky nádherně, jako vždycky. Nemá na

sobě žádný make-up a vlasy si stáhla do drdolu jako balerína; těžko říct, jestli sem plánovala přijít nebo ne, nikdy totiž nenosí make-up a vždycky se obléká špičkově. Docela dobře si mohla na poslední chvíli vzít ke svým upnutým džinsům o trochu vyšší podpatky.

Prodírají se k nám napříč parketem. Mé podezření, že Mo neplánoval přijít, se potvrzuje – netančí. Když vezmete Moa do klubu, vždycky se dá do tance. Tak proč se tu ukázali v náhodnou středu večer, když jsem si vyšla s Rachel? Ani ji moc dobře neznají – jen se párkrát potkali na narozeninových oslavách nebo sešlostech v nových bytech. Gerty a Rachel se dokonce zlehka přetahují o pozici alfy, takže když se všichni sejdeme, většinou se začnou hádat.

Nemám narozeniny? Má opilá mysl je zmatená. Jdou mi sdělit nějakou vzrušující novinku?

Obracím se k Rachel. „Co –?“

„Stůl,“ volá a ukazuje k boxům v zadní části podniku.

Gerty docela dobře skrývá své podráždění z toho, že musí změnit směr, poté co se lokty a koleny probojovala do středu parketu.

Něco je špatně. Jsem ale momentálně v nejlepší opilecké náladě, takže jsem ochotná potlačit obavy v naději, že mi přišli sdělit, že jsem vyhrála čtyřtýdenní zájezd na Nový Zéland nebo tak něco.

Kdepak.

„Tiffy, nevěděla jsem, jak ti to oznámit,“ vysvětluje mi Rachel, „takže tohle byl ten nejlepší plán, na který jsem dokázala přijít. Opít tě, aby ses rozveselila, připomenout ti, jaké to je flirtovat, a nakonec povolat podpurný tým.“ Natáhne se blíž a bere mě za obě ruce. „Tiffy. Justin se zasnoubil.“

Leon

Rozhovor o bytu dopadl úplně jinak, než jsem předpokládal. Kay byla neobyčejně naštvaná. Asi podrážděná představou, že v mé posteli bude kromě ní spát i někdo jiný? Přitom ke mně skoro nechodí. Nesnáší temně zelené tapety a postarší susedy – je to součást jejich tirád na téma „trávíš moc času se starými lidmi“. Vždycky jsme u ní (světle šedé stěny, příjemní mladí susedé).

Hádka končí na mrtvém bodě. Chce, abych to s tou essexskou ženou zrušil, já to odmítám. Je to nejlepší způsob, jak si snadno každý měsíc něco vydělat, kromě výhry v loterii, se kterou se ve finančním plánování nedá počítat. Nechci si znova začít těch 350 liber půjčovat. Kay to vystihla nejlépe sama: v našem vztahu to nedělá dobrotu.

No, snesla toho už dost. Změní názor i na tohle.

Pomalá noc. Holly nemohla spát, hráli jsme dámu. Než se dotkne kamene, zvedá prsty a zamává jimi nad hrací plochou, jako kdyby se snažila ji očarovat. Zřejmě mě tím chce zmást – snaží se, abych se zaměřil na její pohyby a neuvažoval o svém dalším tahu. Kde se tohle sedmileté dítě naučilo?

Ptám se jí na to.

Holly: Jsi docela naivní, Leone, co?

Vyslovuje to „najvní“. Nejspíš to slovo nikdy předtím nevy-slovila nahlas, jen ho četla v nějaké knížce.

Já: Jsem velice moudrý, abys věděla, Holly!

Povýšeně se na mě dívá.

Holly: To nic, Leone. Jsi prostě jen příliš hodný. Vsadím se, že se po tobě všichni vozí jak na horské dráze.

Tohle rozhodně někde slyšela. Asi od otce, který ji co dva týdny navštěvuje, oděný v drahém šedém obleku. Přináší s sebou mizerný výběr sladkostí a nakyslý pach cigaretového kouře.

Já: Být hodný je dobrá věc. Můžeš být silná a hodná. Nemusíš si mezi tím vybírat.

Zas ten povýšený pohled.

Holly: Podívej. Je to tak, že... Kay je silná, ty jsi hodný.

Roztáhne ruce, jako kdyby říkala: *tak to na světě chodí*. Trochu mě děsí. Netušil jsem, že zná Kayino jméno.

Richie mi volá v okamžiku, kdy překročím práh. Sprintuju k pevné lince – vím, že to je on, nikdo jiný nevolá – a praštím se do hlavy o nízko visící lustr v kuchyni. Nejhorší věc na jinak skvělém bytě.

Promnu si bouli. Zavřu oči. Pozorně naslouchám Richieho hlasu, pátrám v něm po rozechvění, po známkách toho, jak mu doopravdy je. Taky mě těší slyšet skutečného, živého, dýchajícího, jakžtakž se držícího Richieho.

Richie: Pověz mi dobrou příběh.

Svírám víčka pevněji. Takže za sebou nemá dobrý víkend. Víkendy jsou na nic – jsou déle zavření. Poznám, že je na tom špatně, z přízvuku, my dva ho máme dost unikátní. Vždycky částečně londýnský, částečně z Corku. Když je smutný, zní víc irsky.

Povídám mu o Holly. O jejích schopnostech v dámě. O jejím obvinění z *najvity*. Richie mi naslouchá, pak:

Richie: Umře?

Je to těžký. Lidé nechápou, že nejde o to, jestli umře – paliativní péče není jen místo, kam chodíte pomalu zchátrat. Víc

lidí se na našem oddělení uzdraví a odejde, než umře. Jde o to, jaké budete mít po dobu něčeho nevyhnutelného a bolestivého pohodlí. Usnadňujeme tam náročná období.

Ale Holly... ta by mohla umřít. Je velice nemocná. Rozkošná, chytrá a velice nemocná.

Já: Prognózy leukemie jsou u dětí jejího věku docela dobré.

Richie: Já nechci prognózy, chlape. Chci dobřej příběh.

Usměju se, vzpomínám si na naše dětství, kdy jsme měsíc s hrávali epizody ze *Sousedů*, poté co se nám rozbila televize. Richie vždycky miloval dobré příběhy.

Já: Bude v pořádku. Vyroste a bude z ní... programátorka. Profesionální programátorka. Využije všechny své dovednosti z dámy a navrhne nové digitálně generované jídlo, díky kterému nikdo nebude nikdy hladý a Bono přijde kolem Vánoc o práci.

Richie se směje. Nijak moc vesele, ale trochu ze mě padají obavy.

Chvilí je ticho. Možná je nenucené, možná nám jen dochází vhodná slova.

Richie: Je to tu peklo, člověče.

Slova mě udeří jako rána pěstí. Příliš často za uplynulý rok jsem vnímal jakýsi kámen na srdci. Vždycky v takovýchto chvílích, kdy mě zase naplno zasáhla skutečnost, kterou jsem pár dní vytěšňoval.

Já: Odvolání není daleko. Dostaneme se tam. Sal říká –

Richie: Ále, Sal říká, že chce zaplatit. Vím, jak to je, Lee. Nedá se nic dělat.

Hlas těžký, pomalý, skoro nesrozumitelný.

Já: Cože? To jsi ztratil víru ve svého staršího bráchu? Říkal jsi mi, že ze mě bude miliardář!

Slyším jeho váhavý úsměv.

Richie: Už jsi obětoval dost.

Nikdy. To není možné. *Nikdy* neobětují dost, ne pro tohle, i když jsem si mnohokrát přál vyměnit si to s ním, jen abych ho zachránil.

Já: Mám plán. Plán vydělat prachy. Bude se ti líbit.
Zašoupání nohama.

Richie: Hej, chlape, hmm, dej mi chvilku –

Tlumené hlasy. Prudce se mi rozbuší srdce. Když jsem s ním na telefonu, je snadné myslet si, že je někde v bezpečí a klidu, jen jeho hlas a můj. Ale on tam stojí na dvoře a za ním se dělá fronta, musel si vybrat, jestli svou volnou půlhodinku mimo celu použije na to, aby mi zavolal, nebo aby si zkusil jít dát sprchu.

Richie: Musím jít, Lee. Měj se.

Oznamovací tón.

Sobota, půl osmé. Přijdu pozdě, i kdybych vyrazil okamžitě. A určitě okamžitě nevyrazím. Podle doktorky Patelové převlékám špinavá povlečení na křídle D, podle vrchní sestry odbírám vzorky krve od pana Priora v křídle C, podle Sochi, začínající doktorky, vypomáhám u umírajícího pacienta na oddělení K.

Socha vyhrává. Za běhu volám Kay.

Kay to zvedne a povídá: Uvízl jsi v práci, co?

Nedostává se mi dechu na pořádné vysvětlení. Jednotlivá oddělení jsou od sebe pro nouzové situace příliš vzdálená. Správná rada by měla investovat do kratších chodeb.

Kay: To nic. Sejdu se s tou holkou místo tebe.

Potácím se. Zaskočila mě. Jistě, hodlal jsem ji o to požádat – proto jsem zavolal Kay a ne přímo essexské ženě, abych to zrušil. Ale... je to hrozně *snadné*.

Kay: Podívej, tohle spolubydlení se mi nezamlouvá, ale vím, že potřebuješ ty peníze, chápu to. Nicméně. Pokud se s tím mám vyrovnat, myslím, že bude lepší, když půjde všech-

no přese mě. Sejdu se s touhle Tiffy, vyřídím organizační věci, a tím pádem náhodná žena, co bude spát v tvé posteli, nebude někdo, s kým se stýkáš. Potom se nebudu kvůli celé věci cítit *tak* špatně a ty to nemusíš řešit, na což, jak oba víme, stejně nemáš čas.

Píchne mě v boku láskou. Možná to bylo z běhu, v téhle fázi vztahu se to těžko pozná, ale i tak.

Já: Jsi... jsi si jistá?

Kay, pevným hlasem: Ano. Takový je plán. A nepracuj o víkendech. Platí? Víkendy jsou moje.

Přijde mi to fér.

Já: Díky. Děkuju. A – vadilo by – povíš jí...

Kay: Jo, jo, řeknu jí o divném chlápku z čísla pět a varuju ji před liškami.

Rozhodně láskou.

Kay: Víím, že si myslíš, že tě neposlouchám, ale není to tak.

Ještě poběžím dobrou minutu, než dorazím na správné oddělení. Moc jsem se hnál, docházejí mi síly. Začátečnická chyba. Rozhodila mě příšerná *naléhavost* téhle směny, všichni ti umírající lidé a proleženiny a nároční pacienti s demencí, zapomínám na základní pravidla přežití v nemocnici. Klusej, neběhej. Vždy měj přehled, kolik je hodin. Nikdy neztrácej propisku.

Kay: Leone?

Zapomněl jsem mluvit. Jen jsem ztěžka dýchal. Asi to znělo děsivě.

Já: Díky. Miluju tě.

Tiffy

Zvažuju, že si vezmu sluneční brýle, ale uvědomím si, že bych vypadala jako nějaká diva, vzhledem k tomu, že je únor. Nikdo nechce bydlet v bytě s divou.

Samozřejmě je otázka, zda stojí více o divu než o emocionálně zničenou ženskou, která očividně strávila poslední dva dny brekem.

Připomínám si, že nebudeme skuteční spolubydlíci. Nemusíme spolu s Leonem vycházet – nebudeme spolu žít, ne doopravdy, jen budeme okupovat v různé doby stejný prostor. Nebude ho trápit, když strávím veškerý volný čas brekem, že ne?

„Bundu,“ přikazuje mi Rachel a podává mi ji.

Ještě jsem se nepropadla tak hluboko, aby mě musel někdo jiný oblékat, ale Rachel u mě zůstala přes noc, a když je někde Rachel, dá se počítat s tím, že se ujme kontroly nad situací. I když „situací“ je v tomto případě mé ranní ustrojení se.

Nemám v sobě sílu protestovat, přebírám bundu a navléknu si ji na sebe. Miluju tuhle bundu. Vyrobila jsem ji z obrovských plesových šatů, které jsem našla v sekáči – celou tu věc jsem rozpárala a použila látku znova, ale nelámala si zvlášť hlavu se vzory, takže se mi táhnou přes pravé rameno fialové flitry a výšivka, pokračují dolů po zádech a končí mi pod prsama. Připomíná to sako ředitele cirkusu, ale perfektně mi sedí a výšivka pod poprsím překvapivě lichotí mému pasu.

„Nedala jsem ji tobě?“ říkám a mračím se. „Někdy loni?“

„Ty že by ses rozloučila s touhle bundou?“ šklebí se Rachel.

„Vím, že mě miluješ, ale jsem si dost jistá, že *nikoho* nemiluješ tak moc.“

No jo, jasně. Jsem tak v háji, že stěží dokážu myslet. Alespoň mi vážně záleží na tom, co si dnes ráno vezmu na sebe. Když na sebe nahážu cokoli, co mi leží na vrchu šuplíku, víte, že je to zlý. A ostatní lidé si toho všimnou – má garderoba sestává z takových kusů, že nedostatečně promyšlený outfit nelze přehlédnout. V práci jsem způsobila menší pozdvižení, když jsem ve čtvrtek přišla v hořčičně žlutých manšestrácích, krémové nabírané halence a dlouhém zeleném kardiganu – Hana z marketingu se skoro udusila, když jsem vstoupila do kuchyňky, zatímco polykala doušek kávy. A navíc nikdo netuší, proč jsem najednou tak podrážděná. Vidím, jak všichni přemýšlí: *Kvůli čemu zase brečí? Neopustil ji Justin už před pár měsíci?*

Mají pravdu. Nerozumím, proč mě tato konkrétní část Justinova nového vztahu tak trápí. Už jsem se rozhodla, že se tentokrát doopravdy odstěhuju. A není to tak, že jsem chtěla, aby si mě vzal nebo něco. Jenom jsem myslela... že se mi vrátí. Tak to bylo vždycky předtím – zmizí, práskne za sebou dveřmi, kašle na mě, ignoruje moje telefonáty, ale potom si uvědomí svoji chybu a sotva mám pocit, že jsem připravená se přes něj dostat, je zpátky, natahuje ke mně ruku a povídá mi, abych s ním šla na nějaké úžasné dobrodružství.

Ale tohle je konec, že ano? Bude se ženit. Tohle... Tohle je...

Rachel mi beze slova podává kapesníky.

„Budu si muset předělat make-up,“ postesknou si, hned jak poleví to nejhorší.

„Vááážně nemáš čas,“ řekne Rachel a ukazuje mi displej mobilu.

Krucí. Půl deváté. Musím hned odejít, nebo přijdu pozdě a to *bude* vypadat špatně – pokud budeme následovat přís-

ná pravidla, kdo je kdy v bytě, Leon bude vyžadovat, abych měla přehled o čase.

„Sluneční brýle?“ ptám se jí.

„Sluneční brýle.“ Rachel mi je podává.

Popadnu kabelku a vyrazím ke dveřím.

Jak se vlak žene tunely Nothern Line, zachytím v okně svůj odraz a trochu se narovnáám. Vypadám dobře. Umazané a poškrábané brýle pomáhají – docela jako instagramový filtr. Mám ale na sobě své oblíbené oblečení, mé zářivě měděné vlasy jsou čerstvě umyté, a i když jsem si slzami odplavila oční linky, rtěnku mám stále bezvadnou.

Jsem tady. To zvládnou. Poradím si hravě sama.

Kuráž mi vydrží asi tak k východu ze stanice Stockwell. Pak na mě zařve chlápek z auta „vytáhni pizdu!“, což mě tak šokuje, že se zhroutím zpátky do zlomené, unavené Tiffy, jakou jsem byla po rozchodu. Jsem i příliš rozrušená, než abych upozornila na anatomické problémy, na které bych narazila, kdybych se pokusila jeho žádosti vyhovět.

Ke správnému domu dorazím asi za pět minut – je v dobré vzdálenosti od stanice. Cítím naději, že možná najdu budoucí domov, otírám si tváře a pořádně si to tu prohlížím. Je to jeden z těch nízkých, cihlových baráků, vepředu má malý dvorek s trochou smutné londýnské trávy, která spíš vypadá jako posečená sláma. Jsou tu parkovací místa pro každého majitele bytu. Jeden z nich, zdá se, využívá své místo ke skladování neuvěřitelného množství prázdných krabic od banánů.

Zvoním na byt číslo 3, když vtom zaznamenám koutkem oka pohyb – liška, procházející se kolem místa, kde stojí koše na odpadky. Nestydatě si mě prohlíží, jednu packu zvednutou ve vzduchu. Ještě nikdy jsem vlastně nebyla lišce tak blízko – je mnohem zpustlejší, než jak ji malují v knížkách. Lišky jsou ale milé, ne? Jsou tak milé, že už se nesmějí strílet pro zábavu, dokonce ani pokud jste aristokrat na koni.

Ozve se bzučák a cvakne zámek; vstoupím dovnitř. Je to tu velice... hnědé. Hnědý koberec, stěny barvy sušenek. Na tom stejně tolik nezáleží – podstatné je, co je uvnitř bytu.

Když zatukám na dveře bytu číslo 3, uvědomím si, jak jsem nervózní. Ne – téměř panikařím. Já do toho vážně jdu, co? Fakt zvažuju, že budu spát u nějakého cizince v posteli? *Opravdu* odcházím z Justinova bytu?

Ach bože. Možná měla Gerty pravdu a tohle všechno je trochu příliš. Na krátký okamžik si představím, že se vrátím domů k Justinovi, zpátky do pohodlí toho bytu plného běloby a chromu, zpátky k možnosti dostat ho zpátky. To pomýšlení ale není vůbec tak příjemné, jak jsem si představovala. Z nějakého důvodu – možná kolem jedenácté večer předminulý čtvrtek – ten byt začal působit trochu jinak, a já taky.

Já vím, neurčitým, nejasným způsobem je tohle dobrá věc. Dostala jsem se až sem – nesmím si dovolit se teď vrátit zpátky.

Musí se mi to tady líbit. Je to jediná možnost. Takže když dveře otevře někdo, kdo zjevně není Leon, jsem v tak přívětivém rozpoložení, že mě to prostě nerozhodí. Ani se netvářím překvapeně.

„Ahoj!“

„Zdravím,“ usmívá se žena ve dveřích. Je drobná, má olivovou pleť a takový ten krátký účes, díky kterému vypadáte francouzsky, pokud na něj máte dostatečně malou hlavu. Okamžitě se cítím obrovská.

Nedělá nic, čím by mě uklidnila. Když vstoupím do bytu, cítím, jak si mě prohlíží od hlavy k patě. Pokouším se vnímat výzdobu – ó, tmavě zelené tapety, vypadají na originál ze sedmdesátek –, ale po chvíli mi pocit jejích očí na mém těle začne vadit. Otáčím se k ní čelem.

Ach. Tohle bude jeho přítelkyně. A její výraz nemůže být srozumitelnější, říká: *Bála jsem se, že budeš kus a pokusíš se*

mi přebrat přítele, zatímco se zabydlíš v jeho posteli, ale teď tě mám před sebou a vidím, že bys ho nikdy nemohla přitahovat, takže jo! Vítej!

Najednou je samý úsměv. Fajn, v pohodě – pokud to musím snést, abych dostala tenhle byt, žádný problém. Nepodaří se jí mě tak ponížit, že z toho vycouvám. Nemá nejmenší tušeni, jak jsem zoufalá.

„Já jsem Kay,“ řekne a podá mi ruku. Má pevný stisk. „Leonova přítelkyně.“

„To mi došlo.“ Usmívám se, aby to neznělo tak příkře. „Moc ráda tě poznávám. Leon je v...“

Vykouknu do ložnice. Buď je to ložnice, anebo obývací s kuchyní v rohu – v bytě kromě toho moc není.

„... koupelně?“ zkouším to, když vidím ložnici prázdnou.

„Leon se zdržel v práci,“ vysvětluje Kay a popohání mě do hlavního prostoru bytu.

Je to tu docela minimalistické a trochu opotřebované, ale čisté a ty staré tapety všude se mi hodně líbí. Vsadím se, že by za roli někdo zaplatil 80 liber, kdyby je začali ve Farrow & Ball prodávat. V kuchyni visí nízký lustr, který se sice moc nehodí k výzdobě, ale je docela parádní; pohovka je kožená a ošoupaná, televize není vůbec zapojená, ale vypadá slušně a koberec někdo nedávno vyluxoval. Všechno to vypadá slibně.

Třeba to vyjde dobře. Třeba to bude *skvělé*. Představuju si, jak tu žiju, povaluju se na pohovce, vařím si něco v kuchyni, a najednou mě myšlenka, že budu mít všechn ten prostor pro sebe, nutí skákat na místě nadšením. Akorát včas se ovládnou. Kay mi nepřijde jako někdo, kdo by spontánně tančil.

„Takže já ani... Leona nepotkám?“ ptám se, když si vzpomenu na Moovo první pravidlo spolubydlení a cuknu sebou.

„No, myslím, že někdy bys mohla,“ povídá Kay. „Ale komunikovat budeš se mnou. Starám se mu o pronájem. Nikdy tu nebudete oba najednou – byt bude od šesti večer do osmi ráno

přes týden tvůj, celý víkend taky. Prozatím uzavřeme dohodu na šest měsíců. Vyhovuje ti to tak?“

„Jo, to je přesně to, co potřebuju.“ Odmlčím se. „A... Leon se tu nikdy nečekaně neukáže? Mimo obvyklé časy nebo tak?“

„Rozhodně ne,“ povídá Kay s jistotou ženy, která na to osobně dohlédne. „Od šesti večer do osmi ráno je byt jen a jen tvůj.“

„Paráda.“ Pomalu vydechnu, tiším nadšení v břiše a zajdu do koupelny – podle koupelny se místo pozná nejlépe. Všechno vybavení je čisté a zářivě bílé; visí tu tmavě modrý sprchový závěs, u umyvadla stojí pár drobných lahviček záhadných mužně vyhlížejících krémů a tekutin a nad nimi umazané, ale slušné zrcadlo. Výborně. „Vezmu to. Pokud mě vezmete vy.“

Jsem si jistá, že bude souhlasit, pokud je vážně na ní to rozhodnout. Věděla jsem to od okamžiku, kdy se na mě v chodbě tak podívala: ať má Leon jakékoli požadavky na spolubydlící, Kay má jen jeden a vypadá to, že jsem ten „dostatečně neatraktivní“ s přehledem splnila.

„Bezvadné,“ usmívá se Kay. „Zavolám Leonovi a dám mu vědět.“

Leon

Kay: Je ideální.

Pomalou mrkám v autobuse. Slastně pomalá mrkání, která jsou vlastně krátkými šlofiky.

Já: Vážně? Není otravná?

Kay, podrážděně: Záleží na tom? Bude pořádná a čistotná a může se okamžitě nastěhovat. Pokud do toho vážně hodláš jít, nemůžeš čekat nikoho o moc lepšího.

Já: Neodradil ji ten podivín z čísla pět? Nebo rodinka lišek?

Krátká pauza.

Kay: Nezmínila se, že by to byl problém.

Krásné pomalé mrknutí. Opravdu dlouhé. Musím si dát bacha – nesnesl bych vzbudit se na konci autobusové linky a muset se vracet celou cestu zpátky. Po dlouhém týdnu to vždycky hrozí.

Já: Jaká teda je?

Kay: Je... podivínská. Zvláštní. Větší než sám život. Měla na sobě takové veliké sluneční brýle, i když je vlastně ještě zima, a na botách měla namalované květiny. Ale podstatné je to, že je na mizině a je ráda, že našla takhle laciný byt!

„Větší než život“ je Kayino pojmenování pro „má nadváhu“. Přál bych si, aby takhle nemluvila.

Kay: Podívej, jedeš ke mně, ne? Můžeme si o tom promluvit, až tady budeš.

Můj plán po příjezdu byl pozdravit se s Kay obvyklou pu-

sou, shodit ze sebe pracovní oblečení, vypít něco vody, zhrou-
tit se do Kayiny postele a spát na věky věků.

Já: Možná večer? Až se vyspím?

Ticho. Hluboce podrážděné ticho. (Na Kayina ticha jsem expert.)

Kay: Takže po příjezdu půjdeš rovnou spát.

Kousnu se do jazyka. Potlačuju potřebu podrobně vysvět-
lit každý průser týdne.

Já: Můžu zůstat vzhůru, pokud si chceš povídat.

Kay: Ne, ne, potřebuješ se vyspat.

Je jasné, že zůstanu vzhůru. Radši bych si měl užít těch
kraťoučkových zdřímnutí, než dojedeme do Islingtonu.

Chladné přivítání od Kay. Udělám tu chybu, že zmíním
Richieho, což posune náladu k bodu mrazu. Moje chyba,
asi. Prostě s ní o něm nemůžu mluvit bez vzpomínek na Hád-
ku, je to, jako kdyby zmáčkla tlačítko *přebrát znovu* pokaždé,
když uslyší Richieho jméno. Zatímco se zaobírá přípra-
vou brinneru (kombinace snídaně a večere, vhodná pro denní
i noční lidi), dokola si připomínám, jak Hádka skončila. Že
se omluvila.

Kay: Tak co, zeptáš se mě na víkendy?

Hledím na ni, trvá mi odpovědět. Občas mám po dlouhé
noci problémy mluvit. Jen otevřít pusu a zformulovat smys-
luplné myšlenky je jako vzpírat něco obrovského, nebo jako
v těch snech, kdy musíte běžet, ale nohy máte jako z olova.

Já: Zeptám se na co?

Kay se zarazí s pánví v ruce. Ozářená zezadu zimním slun-
cem, nakukujícím dovnitř kuchyňským oknem, je moc hez-
ká.

Kay: Na víkendy. Kde hodláš zůstat, když bude u tebe
v bytě Tiffy?

Aha. No jasně.

Já: Doufal jsem, že budu moct zůstat tady. Stejně tu bývám každý víkend, když nepracuju, ne?

Kay se usmívá. Mám ten uspokojivý pocit, že jsem řekl správnou věc, následovaný rychle špetkou nervozity.

Kay: Víím, že jsi tu plánoval zůstat. Jen jsem tě chtěla slyšet to říct.

Vidí můj zmatený výraz.

Kay: Normálně tu jsi o víkendech *náhodou*, ne proto, že jsi to tak chystal. Ne proto, že to je tvůj životní plán.

Slovo „plán“ je s přídavným jménem „životní“ o tolik ošklivější. Najednou mám plné ruce práce s pojídáním omelety. Kay mi mačká rameno, přejíždí mi prsty nahoru a dolů vzhledu po krku, tahá mě za vlasy.

Kay: Děkuju ti.

Cítím se provinile, i když jsem ji úplně nepodrazil – *předpokládal* jsem, že tu budu každý víkend, *počítal* jsem s tím, když jsem přemýšlel o pronájmu bytu. Jen jsem... o tom takhle neuvažoval. Jako o životním plánu.

Dvě ráno. Když jsem se prvně přidal k nočnímu nemocničnímu týmu, noci po konci směn mi přišly zbytečné – posedával jsem a čekal na svítání. Ale teď se z toho stala moje doba, ta chvíle tlumeného ticha, kdy zbytek Londýna buďto spí, nebo strašlivě chlastá. Beru si každou noční směnu, co mi vedoucí směň nabídne – platí se za ně nejvíc, s výjimkou víkendových nocí, které jsem Kay slíbil, že brát nebudu. Navíc je to jediný způsob, jak může tenhle plán se sdílením bytu fungovat. Nejsem si jistý, zda mi vůbec stojí za to se překalibrovat na víkendy – budu dělat pět nocí v týdnu. Radši zůstat přizpůsobený.

Většinu tohoto času využívat k psaní Richiemu. Má omezené množství hovorů, ale dopisů může dostat tolik, kolik jich jsem schopen poslat.

Minulé úterý to byly tři měsíce, co ho odsoudili. Těžko říct, jak takové výročí oslavit – pozvednout číši? Udělat čárku na zeď? Richie to navzdory všemu vzal celkem dobře, ale když ho přijali, Sal tvrdil, že ho dostane ven do února, takže tohle hodně bolelo.

Sal. Dělá, co může, doufám, ale Richie je nevinný a ve vězení, takže si nemůžu pomoci a cítím k jeho právníkovi jistý odpor. Sal není *špatný*. Používá složitá slova, nosí kufřík, nikdy o sobě nepochybuje – všechny klasické právnícké věci. Ale dějí se další a další chyby. Jako třeba nečekaná prohlášení viny.

Máme na výběr? Žádní jiní právníci nemají o Richieho takový zájem, aby ho vzali za sníženou mzdu. Žádní jiní neznají tak dobře jeho případ, žádní jiní nemají všechno dohodnuto, aby s ním mohli mluvit ve vězení... není *čas* najít někoho jiného. S každým dalším dnem se Richie propadá hlouběji.

Jsem to vždycky já, kdo jedná se Salem, nikdy máma, což znamená nekonečně vyčerpávající telefonáty, abych ho uhnal. Máma křičí a viní ostatní. Sal je citlivý, snadno odraditelný od práce na Richieho případu a zcela nenahraditelný.

Tohle mi neprospívá. Dvě ráno je příšerná hodina na zabírání se právními problémy. Nejhorší ze všech. Jestli je půlnoc hodina duchů, dvě ráno je hodina utrpení.

Hledám nějaké rozptýlení a přistihnu se, že si googlím *Johnny White*. Dávno ztracenou lásku pana Piora s hollywoodskou čelistí.

Mužů jménem Johnny White je spousta. Jeden je známým kanadským zpěvákem. Další je americký fotbalista. Oba rozhodně nežili v době druhé světové války a nezamilovávali se do okouzlujících anglických gentlemanů.

Stejně. Pro takové věci byl internet stvořený, ne?

Zkouším *Johnny White válečné oběti*, pak se za to trochu

nesnáším. Mám pocit, jako bych pana Priora zrazoval, když předpokládám, že je Johnny po smrti. Stojí ale za to tuhle možnost na začátku vyloučit.

Najdu stránku s názvem „Find War Dead“ – obsahuje údaje o válečných padlých. Zpočátku jsem trochu zhrozený, ale je to vlastně úžasné – všichni jsou tu zaznamenáni. Jako digitální náhrobky. Můžu hledat podle jména, pluku, války, data narození... Píšu *Johnny White*, specifikuju *druhá světová válka*, ale nemám co víc uvést.

V ozbrojených silách zahynulo za druhé světové války sedmdesát osm mužů jménem Johnny White.

Opřu se. Zírám na seznam jmen. John K. White. James Dudley Jonathan White. John White. John George White. Jon R. L. White. Jonathan Reginald White. John –

Dobrá. Najednou jsem si zcela jistý, že milovaný Johnny White pana Priora je mrtvý a přeju si, aby existovala podobná databáze pro vojáky, co bojovali, ale nezahynuli. To by bylo hezké. Seznam přeživších. Ve dvě ráno mnou otřásají hrůzy lidstva a jeho tendence páchat příšerné masové vraždy.

Kay: Leone! Řve ti pager! *Mně do ucha!*

Opouštím laptop na pohovce, ještě zmáčknu tisk, a otvírám dveře ložnice. Kay leží na boku, polštář přes hlavu, s jednou rukou ve vzduchu a pagerem na dlani.

Popadnu pager. Popadnu mobil. Samozřejmě nepracuju, ale tím by mě neotravoval, kdyby nešlo o něco důležitého.

Socha, nová doktorka: Leone, jde o Holly.

Natahuju si boty.

Já: Jak zlý?

Klíče! Klíče! Kde mám klíče?

Socha: Dostala infekci – testy *nevypadají* dobře. Ptá se po tobě. Nevím, co mám dělat, Leone, doktorka Patelová mi neodpovídá, obvyklý doktor je na lyžích a June si nezvládla domluvit záskok, takže není komu jinému zavolat...

Najdu klíče na dně prádelního koše. Zajímavý místo. Zamířím ke dveřím, Socha mi čte do ucha počty bílých krvinek, zamotávám se do tkaniček –

Kay: Leone! Máš na sobě pořád pyžamo!

Ksakru. Měl jsem pocit, že jsem se k prahu dostal rychleji než obvykle.

Tiffy

Dobře, takže nový byt je... plný. Útulný.

„Přecpaný,“ potvrzuje Gerty, stojící na jediném nezabraném místě v ložnici. „Je přecpaný.“

„Víš, že mám eklektický životní styl!“ protestuju a narovávám rozkošný batikovaný přehoz na postel, který jsem koupila minulé léto na trhu v Brixtonu. Usilovně se snažím zachovat pozitivní přístup. Zabalit si a odejít z Justinova bytu bylo hrozné a cesta sem zabrala čtyřikrát déle, než mi Google tvrdil, a vytahat všechno po schodech nahoru bylo úmorné. Pak jsem musela dlouze rozprávět s Kay, když mi předávala klíče, přitom jsem se jen chtěla někam posadit a jemně si osušovat čelo, dokud nepopadnu dech. Neměla jsem zábavný den.

„Probrala jsi to s Leonem?“ zeptá se Mo, shrbený na krajíčku postele. „Myslím to, že si přitáhneš všechny své věci?“

Mračím se. Jistěže si vezmu všechny své věci! O tom snad nebylo třeba diskutovat? Stěhuju se sem – to znamená, že tu mé věci musí bydlet se mnou. Kde jinde bych je měla? Tohle je mé trvalé útočiště.

Neuvědomuju si pořádně, že mou ložnici sdílí někdo jiný, že má své vlastní věci, které až do víkendu zabíraly většinu pokoje. Chtělo to docela dost sil všechno dostat dovnitř. Pár problémů jsem vyřešila tím, že jsem něco přesunula do jiných pokojů – třeba spousta svícňů momentálně stojí na okraji vany a má úžasná lávová lampa zaujímá báječnou pozici

v obýváku –, ale i tak bych uvítala, kdyby mi Leon vyhradil trochu místa. Vlastně to mohl udělat už předem – byla by to slušnost vzhledem k tomu, že jsem se sem stěhovala.

Možná jsem měla *něco* ze svých věcí přesunout domů k rodičům. Ale většina těch věcí byla schovaná v úložném prostoru u Justina a byl to nádherný pocit je včera večer vytahat ven. Rachel vtipkovala, že když jsem našla tu lampu, bylo to jako ta scéna z *Příběhu hraček*, kdy se Andy znovu shledá s Woodym, ale upřímně to bylo překvapivě emocionální. Chvilí jsem seděla v předsíni, zírala na pestrobarevnou změť svého majetku, vypadávající z polic v přístěnku pod schody a na podivný moment cítila, že pokud můžou znova dýchat polštáře, můžu i já.

Zvoní mi telefon: volá Katherin. Je jediná autorka, které bych vzala mobil v sobotu, hlavně proto, že mi pravděpodobně chce povědět o něčem vtipném, co spáchala, třeba že postnula na Twitter velice nevhodnou fotku z osmdesátých let, zachycující ji s nyní velice důležitým politikem, nebo že obarvila své prastaré matce vlasy.

„Jak se má moje oblíbená redaktorka?“ zeptá se, jakmile to zvednu.

„Jsem už přestěhovaná do nového bytu!“ povídám jí a gestikuluju na Moa, aby dal postavit na čaj. Vypadá poněkud uraženě, ale stejně to jde udělat.

„Perfektní! Brilantní! Co děláš ve středu?“ ptá se Katherin.

„Jen práci,“ říkám a v duchu projíždím svůj diář. Ve středu mě vlastně čeká únavné jednání s vedoucí zahraničních licencí ohledně nové knížky, co jsem minulého léta domluvila jako prvotinu jednoho zedníka, co se stal trendovým návrhářem. Její prací je jí prodat do ciziny. Když jsem to zařizovala, mluvila jsem *hodně* (ale ve skutečnosti velice neurčitě) o jeho mezinárodním vlivu na sociálních sítích, který je ve skutečnosti zdá se mnohem menší, než jsem ho popsala. Pořád mi píše

e-mail, chce „víc detailů“ a „specifické odhady prodeje podle regionů“.

V téhle fázi ji už nemůžu déle ignorovat, ani se svojí zdí květináčových rostlin.

„Bezva!“ zvolává Katherin. Je podezřele veselá. „Mám pro tebe úplně úžasné zprávy.“

„Vážně?“ Doufám, že mi řekne, že dodá rukopis dříve nebo že si rozmyslela tu kapitolu o čepicích a šálách. Hrozila, že ji odstraní, což by byla katastrofa, protože jenom ta část dělá knihu aspoň trochu potenciálně výdělečnou.

„Lidi od těch plaveb přesunuli na poslední chvíli mé vystoupení *Jak si rychle uháčkovat vlastní šaty* na středeční plavbu. Takže mi můžeš přece jen vypomocť.“

Hmm. Takhle by to bylo v pracovní době – a odložila by se tím ta rozprava s vedoucí licencí aspoň o další týden. Čemu dát přednost: nechat se Katherin navlékat do vlastnoručně háčkovaných vest na lodi, nebo si nechat nadávat od vedoucí v zasedací místnosti bez oken?

„Tak fajn. Počítej se mnou.“

„Opravdu?“

„Opravdu,“ říkám a beru si od Moa čaj. „Nebudu ale nic říkat. A máš zákaz se mnou tak házet jako posledně. Celý týden jsem měla modřiny.“

„To jsou ty útrapy a oběti života modelky, víš, Tiffany,“ povídá mi Katherin a mám plíživé podezření, že se mi posmívá.

Všichni jsou pryč. Jsem sama ve svém bytě.

Samozřejmě jsem byla celý den strašně nadšená, aby Mo, Gerty a Kay neměli nejmenší podezření, že přestěhovat se do Leonova bytu pro mě bylo jakkoli divné nebo emocionální.

Je to ale trošku divné. A chce se mi zase brečet. Dívám se na svou krásnou batikovanou deku, ležící přes okraj postele, a dokážu myslet jen na to, že se dost tluče s Leonovou příkrýv-

kou s motivem černých a šedých pruhů, a že s tím nemůžu cokoli udělat, protože je to zrovna tak Leonova postel jako moje, ať je Leon kdokoli, a že jeho polonahé nebo možná i nahé tělo pod tou příkryvkou pravidelně spí. Nezamyslela jsem se pořádně nad tím, jak to s postelí bude fungovat, a teď, když to dělám, vůbec se mi to nelíbí.

Vibruje mi mobil. Píše Kay.

Doufám, že stěhování šlo dobře. Vezmi si z lednice cokoli, na co máš chuť (dokud se plně nezabydlíš a nezačneš si nakupovat sama). Leon prosí, abys spala na levé straně postele. Kay xx

A je to tu. Pláču. Tohle je strašně divný. Kdo vůbec ten Leon je? Proč jsem ho ještě nepotkala? Přemýšlím, že mu zavolám – mám jeho číslo z inzerátu – ale je zjevné, že Kay chce být ta, kdo všechno zařizuje.

Smrkám, otírám si oči a vydávám se k lednici. Leon ji na někoho, kdo pracuje tak dlouhé směny, udržuje překvapivě plnou. Vytáhnu si ostružinový džem a margarín a nad topinkovačem najdu toustový chleba. Super.

Ahoj Kay. Jsem přestěhovaná, díky – byt je opravdu útulný! Díky za potvrzení té strany postele.

Je to trošku moc formální na diskuzi o tom, kdo spí vlevo a kdo vpravo, ale mám pocit, že Kay dá přednost tomu, když nebudeme všichni příliš velcí kamarádi.

Datluju jí pár dotazů – kde je vypínač ke světlům v před-síni, jestli můžu zapojit televizi, takové věci. Pak, s toustem s džemem v ruce, se vracím do ložnice a lámu si hlavu, jestli to bude příliš pasivně agresivní, když si postel přestelu vlastním povlečením. Leon mi určitě dal na všechno nové. Ale...

co když ne? Ach bože, je to jasné – musím ho vyměnit. Se zavřenýma očima vytáhnu prostěradlo na matraci, jako kdybych se bála, že uvidím něco, co bych neměla.

Fajn. Pravděpodobně čisté povlečení je v pračce, mé báječné, rozhodně čisté povlečení je na posteli a já jsem ze vší té námahy bez dechu. Rozhlížím se kolem. Pokoj daleko víc působí jako já, než když jsem sem dorazila. Ano, přehoz je stále špatný (mám dojem, že vyměnit ten by *bylo* trochu přes čáru) a na policích jsou podivné knihy (*ani jedna* není o výrobě vlastních šatů! To musím napravit), ale se všemi věcmi, co tu mám, mými šaty ve skříni a... ano, tak prostě vytáhnu deku až k polštáři, aby zakryla přehoz, jen pro teď. Mnohem lepší.

Zatímco upravuju pokrývku, všimnu si černého plastového pytle vyčuhujícího zpod postele. Vypadává z něj na podlahu něco vlněného. Musela jsem ho zapomenout vybalit; tahám ho na světlo, abych se do něj podívala.

Je plný šál. Nádherných vlněných šál. Nejsou moje, ale práce je to fantastická – chce to opravdový talent, umět takhle plést nebo háčkovat. *Měly* by být moje. Zaplatila bych za ně peníze, které nemám.

Opožděně mi dochází, že se přehrabuju něčím, co musí patřit Leonovi – a něčím, co schovává pod postelí, takže asi nechce, aby na to každý zíral. Dovolím si ještě vteřinu nebo dvě obdivovat vzor, než zastrčím pytel zpátky, kde jsem ho vzala, a dávám si pozor, aby byl stejně jako předtím. Zajímalo by mě, jaký mají ty šály smysl. Člověk nenechává doma válet tolik vlastnoručně upletených šál jen tak.

Dochází mi, že Leon by mohl být vlastně nějak divný. Nechávat si šály není samo o sobě divné, ale může to být špička ledovce. Navíc jich tam bylo fakt dost – nejméně deset. Co když je ukradl? Do háje. Co když jsou to pozůstatky žen, které zavraždil?

Možná je to sériový zabiják. Vrah útočící jen v zimě v počasí na teplé oblečení.

Musím někomu zavolat. Být sama s těmi šálami mi upřímně nahání trochu hrůzu a trochu kvůli tomu šílím.

„Jak to jde?“ řekne mi Rachel, když to zvedne.

„Mám strach, že Leon je sériový vrah,“ oznámím jí.

„Proč? Pokusil se tě zabít nebo co?“

Rachel zní trochu rozladěně. Obávám se, že to nebere dostatečně vážně.

„Ne, ne, ještě jsem se s ním nesetkala.“

„Ale viděla jsi jeho přítelkyni, ne?“

„Jo, proč?“

„No, myslíš, že to ví?“

„Co?“

„To s těmi vraždami.“

„Hmmm. Ne? Asi ne?“ Kay *se zdá* být velice normální.

„Tak to musí být dost nepozorná žena. Tobě se podařilo zpozorovat všechny známky za jediný večer v jeho bytě. Zamysli se, kolik času tam musela strávit, vidět ty samé známky a nedojít ke stejným, perfektně logickým závěrům!“

Následuje odmlka. Rachel jednoduše, ale velmi dobře prosazuje svůj argument.

„Jsi báječná kamarádka,“ povídám jí konečně.

„Já vím. Nemáš zač. Měla bych jít, jsem na rande.“

„Ach, bože, promiň!“

„Ne, v poho, jemu je to fuk, vid', Reggie? Říká, že je mu to fuk.“

Z telefonu se ozývají tlumené zvuky. Nemůžu si pomoci a přemítám, zda má Rachel právě Reggieho k něčemu privázaného.

„Tak se nenech dál rušit,“ řeknu jí. „Mám tě ráda.“

„Taky tě mám ráda, zlato. Ne, tebe ne, Reggie, ztichni.“

Leon

Z postele ke mně vzhlíží Holly, propadlé tváře, znavené oči. Vypadá menší. Ve všech ohledech – zápěstí, dorůstající vlasy... všechno až na oči.

Slabě se na mě usmívá.

Holly: Byl jsi tady minulý víkend.

Já: Jsem tu na skok. Potřebovali pomoc. Nejsou lidi.

Holly: Je to proto, že jsem se po tobě ptala?

Já: V žádném případě. Víš, že jsi moje nejméně oblíbená pacientka.

Větší úsměv.

Holly: Užíval sis hezký víkend se svojí přítelkyní s krátkými vlasy?

Já: Ano, přesně tak.

Vypadá jednoznačně zlomyslně. Nechci si dávat přílišné naděje, ale je jí viditelně lépe – minulý víkend se takhle ne-usmívala.

Holly: A tys ji musel opustit kvůli mně!

Já: Nejsou lidi, Holly. Musel jsem ji opu-... přijít do práce, protože nejsou pracovníci.

Holly: Určitě ji naštvalo, že mě máš radši než ji.

Socha, nová doktorka, vyhlíží zpoza závěsu, aby přitáhla moji pozornost.

Socha: Leone.

Já k Holly: Za chvíli jsem zpátky, lamačko srdcí.

Já k Soche: No?

Široce a vyčerpaně se usmívá.

Socha: Přišly výsledky. Antibiotika konečně zabrala. Zrovna jsem volala dětskému expertovi, říkal, že když se zlepšuje, tak nemusí zpátky na zvláštní oddělení. Sociální služba s tím taky souhlasí.

Já: Antibiotika zabrala?

Socha: Jo. Hodnoty CRP a bílých krvinek klesají, žádné horečky, laktóza normální. Všechna pozorování v pořádku.

Úleva přichází okamžitě. Nic se nevyrovná tomu pocitu, že se někomu dělá lépe.

Skvělá nálada z Hollyiných krevních testů mě povznáší po celou cestu domů. Puberták, kouřící na rohu trávu, vypadá docela andělsky. Páchnoucí chlap v autobuse, sundávající si ponožky, aby se podrábnil na noze, vzbuzuje jen upřímné sympatie. Dokonce i úhlavní nepřítel každého Londýňana, pomalý turista, mi vykouzlí na tváři úsměv.

Plánuju si výtečnou večeři v devět ráno a vstupuju do bytu. První, čeho si všimnu, je vůně. Je... ženská. Jako kořenění a stánky s květinami.

Druhá věc je obrovské množství krámů v mém obýváku. Velká hromada knih vedle kuchyňského pultu. Polštář ve tvaru krávy na gauči. Lávová lampa – lávová lampa! – na stolku. Co to má být? Pořádá ta essexská žena v našem bytě výprodej?

Rozrušený jdu odložit klíče na jejich obvyklé místo (tentokrát ne na dno prádelního koše) a zjišťuju, že ho zabrala pokladnička ve tvaru psa Spota. Neuvěřitelný. Je to jako příšerná epizoda *Bydlení je hra*. Byt někdo přestavěl tak, že vypadá nesrovnatelně hůře. Tohle musela udělat schválně – nikdo by nedokázal mít tak špatný vkus náhodou.

Namáhám si mozek, vzpomínám, co mi to o téhle ženě Kay řekla. Je to... redaktorka knih? To zní jako profese rozumného člověka s vkusem? Jsem si docela jistý, že Kay nezmínila, že by essexská žena byla divná sběratelka bordelu. A přesto.

Hroučím se do blízkého sedacího pytle a chvíli v něm zůstanu. Myslím na těch tři sta padesát liber, které bych jinak nebyl schopen Salovi tenhle měsíc zaplatit. Rozhodnu se, že to není tak zlý – třeba ten sedací pytel je super: má na sobě jakýsi perský motiv a je fakt pohodlný. A lávová lampa má komediální hodnotu. Kdo má dneska lávovou lampu?

Všímám si povlečení, visícího na sušáku v rohu místnosti – vyprala ho. K naštvání, když jsem si dal tu práci ho vyprat a přišel jsem kvůli tomu do práce pozdě. Musím ale pamatovat, že essexská žena mě vlastně nezná. Neví, že bych samozřejmě vyprat povlečení předtím, než bych pozval cizinku, aby v něm spala.

Hmm. Jak to vypadá v ložnici?

Vydám se tam, nebojím se. Přiškrčeně vykřiknu. Vypadá to, jako by tu někdo nablil duhu a kaliko, každý povrch je pokrytý barvami, které k sobě od přírody nejdu. Na posteli je hrozná deka, prožraná od molů. Většinu stolu okupuje enormní béžový šicí stroj. A oblečení... oblečení *všude*.

Tahle ženská má víc hadrů, než bych čekal v průměrně velkém butiku. Zjevně jí nestačila půlka skříně, co jsem jí uvolnil, takže rozvěsila šaty na dveře, podél stěny – visí ze starých obrazových rámců, docela vynalézavé – a hodila je na nyní skoro neviditelnou židli pod oknem.

Tři sekundy zvažuju, že jí zavolám a tvrdě se do ní opřu, pak mi samozřejmě dojde, že by to bylo trapné a za pár dní mi na tom přestane záležet. Nejspíš si toho už ani nevšímnu. Stejně. V tuhle chvíli dosáhl můj názor na essexskou ženu nových hloubek. Chystám se zpátky do obývacího sednout si do toho pohodlného sedacího pytle, pak si všimnu pytle na odpadky plného šál od pana Priora vykukujícího zpod postele.

Zapomněl jsem na něj. Essexskou ženu může napadnout, že jsem magor, jestli najde pod postelí schovaný pytel s čtrnácti vlněnými šálami. Chtěl jsem je už celou věčnost odnést

charitě, ale to essexská žena nemůže tušit. Nepotkal jsem ji; nechci, aby si myslela, že jsem, no... sběratel šál nebo něco.

Beru propisku a lepicí papírek, čmárám na něj PRO CHARITU a lepím ho na pytel. Tak. Připomínka pro mě, kdybych zase zapomněl.

Teď do sedacího pytle sníst si večeři a pak jít spát. Jsem tak vyčerpanej, že i strašlivá batikovaná deka začíná vypadat pěkně.

Tiffy

Tak tady jsem. Na molu v třeskuté zimě. V „neutrálním oděvu, se kterým můžu pracovat“, jak žádala Katherin, která se na mě vesele zubí. Vítr si pohazuje s jejími vlasy barvy slámy, zatímco čekáme na loď, než spustí kotvu a napne plachty k přístavu, nebo co to loď dělájí předtím, než pustí lidi na palubu.

„Máš na tohle perfektní postavu,“ povídá mi Katherin. „Tiffy, jsi moje oblíbená modelka. Vážně. Tohle bude totální paráda.“

Pozvednu obočí a hledím k moři. Nemám pocit, že má Katherin k dispozici zvláště široký výběr modelek. Taky mě po těch letech začalo unavovat všechny poslouchat, jak chválí mou „postavou“. Věc se má tak, že jsem přesný opak typu Moa a Gerty – asi tak o dvacet procent větší než průměrná žena, ve všech směrech. Moje máma ráda říká, že mám „velké kosti“, protože táta býval v mládí dřevorubec (opravdu? Víím, že je starý, ale neexistují dřevorubci jen v pohádkách?). Skoro se nestane, že bych vešla do místnosti a někdo mi ochotně neoznámil, že jsem na ženu hrozně vysoká.

Občas to lidi štve, jako kdybych úmyslně zaujímala víc místa, než mám dovoleno, a občas z toho mají hrůzu, hlavně když jsou zvyklí shlížet na ženy, se kterými mluví, svrchu, ale většinou mi jen v jednom kuse skládají komplimenty na mou „postavou“. Mám dojem, že tím říkají: „Páni, ty jsi veliká, ale nejsi přitom nijak tlustá!“ nebo „Tak vysoká, ale ne jak žira-

fa, dobrá práce!“ Nebo možná: „Mateš mi mé genderové normy, protože jsi velice žensky tvarovaná i přesto, že máš výšku a šířku statného muže!“

„Jsi ten typ ženy, co se líbil Sovětům,“ brebentí dál Katherin, mého pozdviženého obočí si nevšímá. „Vždyť víš, jako z těch plakátů s ženami pracujícími na poli, zatímco muži bojovali ve válce, něco na ten způsob.“

„Nosily hodně háčkované věci, tyhle sovětské ženy?“ říkám trochu nevrle. Poprchává a moře vypadá z rušného mola o dost jinak než z pláže – je mnohem méně hezké na pohled. V podstatě to je jenom velká studená slaná vana. Zajímalo by mě, v jakém teple je právě teď vedoucí licencí na své schůzi o mezinárodním dosahu naší jarní kolekce titulů.

„Možná, možná,“ dumá nad tím Katherin. „Dobrý nápad, Tiffany! Co říkáš – kapitola o dějinách háčkování v příští knížce?“

„Ne,“ odpovím pevně. „To tvoji čtenáři neocení.“

U Katherin musíte nové nápady utnout hned v zárodku. A v tomhle mám stoprocentně pravdu. Nikdo nestojí o dějiny – chtějí jen inspiraci pro nový projekt na háčkování, který můžou věnovat svému vnoučkovi, aby na něj slintal.

„Ale –“

„Jen tě chráním před brutalitou dnešního trhu, Katherin,“ řeknu. To je jedna z mých oblíbených frází. Starý dobrý trh, vždycky vhodný na svalení viny. „Lidé nechťejí ve svých knihách o háčkování číst o dějinách. Chtějí pěkné obrázky a snadné instrukce.“

Jakmile nám zkontrolují všechny dokumenty, hrneme se na palubu. Těžko poznat, kde končí molo a začíná loď – je to jako vejít do budovy a dostat lehoučkou závrať, jako kdyby se pod vámi trošičku hýbala podlaha. Myslela jsem, že by se nám mohlo dostat jiného, o něco přívětivějšího přivítání, když jsme ti zvláštní hosté, co si sem pozvali, místo toho se

ale strkáme se zbytkem pasažérů. Všichni jsou tak dvacetkrát bohatší než já a mnohem lépe oblečení.

Na okružní plavbu je loď vlastně docela malá – spíš jako, hmm, Portsmouth než Londýn. Jsme zdvořile uklizeny do rohu „zábavní paluby“, kde máme čekat na zavolání. Vystoupit máme potom, co se hosté naobědvají.

Nám nikdo oběd nedává. Katherin si samo sebou přinesla vlastní sendviče. Jsou se sardinkami. Vesele mi nabízí půlku, což je od ní vážně moc milé, a tak nakonec uznám porážku a jeden si беру. Už jsem nemohla ignorovat kručení v břiše. Jsem roztěkaná. Naposledy jsem byla na plavbě po řeckých ostrovech s Justinem, tehdy jsem celá zářila láskou a postkoi-tálními hormony. Teď se krčím v rohu vedle tří tašek z Aldi plných pletacích jehlic, háčků a vlny, ve společnosti bývalé hipísáčky a sardinkového sendviče. Nemůžu už dál popírat fakt, že se můj život jednoznačně zhoršil.

„Takže jaký je plán?“ ptám se Katherin a okusuju kůrku ze sendviče. Rybí pachut' není na okrajích tak silná. „Co musím udělat?“

„Nejprve na tobě předvedu, jak měřit míry,“ povídá Katherin. „Pak spěšně proberu základní techniky pro začátečníky a pak použiju předpřipravené kousky k tomu, abych ukázala triky, jak si dát dohromady perfektně padnoucí outfit! A samozřejmě jim předvedu svých pět tipů na měření za pochodu.“

„Měření za pochodu“ je Katherininá fráze. Zatím se neujala.

Když je konečně čas začít, přitahujeme docela slušný dav. Katherin ví, jak na to – nejspíš trénovala na demonstracích a podobných věcích v dobách svého mládí. Dav sestává hlavně ze starých dam s manželi, ale je v něm i pár mladších žen, dvacet let, třicet a něco, a dokonce i pár chlapů. Docela mi to dodává kuráž. Možná má Katherin pravdu, že je háčková-ní na vzestupu.

„Veliký potlesk pro moji báječnou asistentku!“ zvolává Katherin, jako kdybychom pořádaly kouzelnické představení. Kouzelník v protějším rohu paluby vypadá skutečně slušně nakrknutě.

Všichni mi poslušně tleskají. Snažím se vypadat veselá a zapálená do háčkování, ale je mi pořád zima a v mém neutrálním oblečení se do mě opírá vítr – mám bílé džínsy, světle šedé tričko a krásný teplý růžový kardigan, co jsem myslela, že jsem někdy loni prodala, ale dneska ráno jsem ho vyhrabala ze šatníku. Je to jediná barevná část mého oděvu a cítím, že Katherin ho brzy...

„Kardigan pryč!“ říká a už mě svléká. Tohle je tak nedůstojné. A je mi kosa. „Dáváte všichni dobrý pozor? Mobily schovat, prosím! Zvládli jsme co pět minut nekontrolovat Facebook během studené války, nebo ne? Hmm? Přesně tak, to je panečku něco k zamyšlení, co! Mobily pryč, to je ono!“

Snažím se nesmát. Klasická Katherin – vždycky říká, že zmínka o studené válce vystraší lidi k poslušnosti.

Začíná mě měřit – krk, ramena, hrud', pas, boky – a mně dochází, že právě mé míry nahlas předčítá docela dost velkému množství lidí, což u mě jen zvyšuje nutkání se zasmát. Typické, že ano – nemáte dovoleno se smát a najednou nechcete nic jiného víc.

Katherin po mně střílí varovným pohledem, zatímco mi měří boky, tlachá o sámkách, aby se vytvořil dostatečný „prostor pro půlky“, a bezesporu cítí, jak se mi tělo začíná potlačovaným smíchem třást. Víím, že musím zůstat profesionální. Víím, že prostě nemůžu tady a teď vybuchnout smíchy – ztratila by tím autoritu. Ale... No tak, koukněte na mě. Ta stará paní támhle si právě zapsala do notýsku velikost vnitřní strany mého stehna. A ten chlápek vzadu vypadá –

Ten chlap vzadu... ten...

To je Justin.

Ztrácí se, když si uvědomím, že je to on, vypaří se někam do davu. Ale než odejde, chvíličku se mi dívá do očí. Proběhne mnou šok, protože to není obyčejný oční kontakt. Tohle je velice specifický druh očního kontaktu. Ten druh, který sdílíte předtím, než hodíte na stůl dvacetilibrovku, vyškrábe se ven z baru a líbáte se v taxíku cestou domů, nebo v ten moment, kdy odložíte skleničku s vínem a zamíříte po schodech do ložnice.

Tenhle oční kontakt řve *sex*. Jeho oči říkaly: „V duchu tě svlékám.“ Muž, který mě před pár měsíci opustil, který mi od té doby nebral telefon, který je nejspíš na téhle plavbě se svojí snoubenkou... Ten muž se na mě dívá takhle. A v ten okamžik jsem mnohem víc odhalená, než bych se cítila kvůli stovce stařen se zápisníčky. Cítím se docela nahá.

Leon

Já: Mohli jste se zase najít. Láska překoná všechno, pane Priore! Láska překoná všechno!

Pan Prior není přesvědčený.

Pan Prior: Bez urážky, chlapče, ale tys tam nebyl – takhle to nefungovalo. Ano, samozřejmě byly příběhy s dobrým koncem, dívky, které si myslely, že jejich chlapci dávno padli, a pak šly domů a našly je přešlapovat na prahu v uniformě, svěží jako lilie..., ale na každý takový příběh připadaly stovky těch, ve kterých se milenci nikdy nevrátili. Johnny je nejspíš mrtvý, a pokud není, dávno si vzal někde nějakého gentlemana nebo dámu a na mě zapomněl.

Já: Ale říkal jste, že na seznamu není.

Mávám rukou k seznamu válečných padlých, co jsem vytiskl. Nevím jistě, proč mi na tom tak záleží. Pan Prior mě nepožádal, abych Johnnyho našel, jen ho to užíralo. A tak vzpomínal.

Vídám tu hodně starších lidí. Jsem zvyklý na vzpomínání, jsem zvyklý na užírání. Tohle je jiné. Mám pocit, že pro pana Priora to není uzavřené.

Pan Prior: Nemyslím si, ne, není. Ale zase jsem zapomnětlivý stařík a ten tvůj počítačový systém je taková novotina, takže se můžeme oba plést, že?

Jemně se na mě usmívá, jako kdybych to dělal pro sebe, ne pro něj.

Prohlížím si ho. Myslím na všechny večery, kdy jsem dora-

zil a zastihl jiné pacienty ve veselé rozpravě s návštěvníky, zatímco pan Prior seděl tiše v koutu s rukama v klíně a tváří pokrčenou vráskami, jako kdyby se ze všech sil snažil nevy-
padat smutně.

Já: Neostýchejte se. Povězte mi nějaké údaje. Pluk? Místo narození? Poznávací znamení? Rodinní příslušníci?

Vzhlížejí ke mně drobné, pronikavé oči pana Priora. Krčí rameny. Usmívá se. Jeho stará tvář s kůží připomínající papír, pokrytá jaterními skvrnami, vytvoří varhánky a posune linii opálení, kterou má na krku po desetiletích nošení košil s límečky přesně té stejné šířky.

Zlehka vrtí hlavou, jako kdyby si chtěl později někomu postěžovat, jak vlezlí ti dnešní ošetřovatelé jsou, ale přesto se dává do řeči.

Čtvrtek ráno. Z autobusu volám mámě, bude to krátký a obtížný rozhovor.

Máma, unaveně: Nějaké nové zprávy?

To říká pár měsíců místo pozdravu.

Já: Promiň, mami.

Máma: Mám zavolat Salovi?

Já: Ne, ne. Zařídím to.

Dlouhé, trýznivé ticho. Ničí nás to.

Potom máma s obtížemi pokračuje: Promiň, zlato, jak se máš?

Vracím se domů a nacházím na kuchyňské lince příjemné překvapení: domácí flapjack. Je plný barevného sušeného ovoce a semínek, jako kdyby si essexská žena nemohla pomoci a musela kombinovat barvy i u jídla, ale nerozčiluje mě to tak moc, když si přečtu vzkaz vedle pekáče.

Posluž si! Doufám, že máš za sebou dobrý den noc. Tiffy x